

Arvi Yli-Hankala

Anestesiologian professori, Tampereen yliopisto
arvi.yli-hankala[at]uta.fi

Verkot veteen!

Kävin äskettäin työmatkalla Japanissa. Eräillä päivällisillä isäntäni ryhtyivät, vastoin odotuksia, puhumaan politiikkaa. Heidän aiheenaan oli itäisen Euroopan nykyhetken tilanne. Samassa yhteydessä tuli selvitettyä Suomen väkiluku, pinta-ala, maantieteellinen sijainti, sotilaallinen sitoutumattomuus ja erityisesti itärajan pituus ja laatu. Lopulta yksi isännistä kysyi, hieman anteeksi pyydellen: ”eikö teitä suomalaisia pelota?”

Sitoutumattomuus, verkostoituminen ja yhteistyö ovat myös anestesiologisen tutkimuksen ajankohtaisia kysymyksiä. Maksaako verkostoituminen vaivan? Monikeskustutkimus kulttuurirajojen yli on parhaimmillaan rasittavaa, pahimmillaan täysin sietämätöntä - ainakin päätutkijalle, jonka tehtävä on pitää pallot ilmassa. Yleensä ainakin joku keskuksista lipeää sovitusta tavoitteista tai käytännöistä, tai lopettaa aineiston keräämisen ja yhteydenpidon selitystä antamatta. Kansainvälisen tutkimuksen onnistuminen edellyttää jatkuvaa kommunikointia ja matkustelua, monitorointia, kiittelemistä, kehumista. Yhden keskuksen tutkimuksessa kontrolli kyllä säilyy, mutta tuloksia tulee vain harvakseltaan, jos on tullakseen. Siksi monikeskustutkimusta tarvitaan yhä lisääntyvässä määrin.

Tehohoitolääkärit ovat pystyneet tutkimustyössään hyödyntämään Suomen yhtenäistä ja korkeatasoista hoitokulttuuria: Finn-alkuisilla tutkimuksilla on väitely ja saatu dosentin arvoja. Ensihoitolääkärimme ovat lupaavasti hakeutumassa samalle uralle. Mikä Suomen leikkaussali-anestesiologitutkijoita siis vaivaa? Missä viipyvät edes kansallisen tason anestesiologiset monikeskustutkimukset? Selvitettäviä kysymyksiä olisi vaikka millä mitalla.

Vuosituhanen vaihteessa SSAI yritti käynnistää skandinaavista tutkijaverkostoitumista. Ennusmerkit olivat huonot: Uppsalaan kokoon-tui edustus kaikista muista pohjoismaista paitsi

Ruotsista. Minulle ei selvinnyt, oliko kyse ruotsalaisten jäsentenvälisistä mitteloista vai sikäläisestä SSAI-aversiosta. Verkostoituminen ei varsinaisesti käynnistynyt. Ongelma on (tai oli) siis ainakin Skandinavian laajuinen.

Kansallista tutkimusyhteistyötä on viime vuosinakin useasti mietitty. Jopa mahdollisia tutkimusaiheita on pohdittu. Liekö mitään hankkeita käynnistetty? Valmista ei ainakaan minun tietääkseni ole tullut.

Suomalaisella anestesiologitutkimuksella on takanaan loistava menneisyys. Ellei nykyinen kurssi muutu, tulevaisuutta on todellakin syytä pelätä. Suomalainen anestesiologitutkimus hiipuu, rahoitus loppuu ja kansainvälinen painoarvomme vähenee. Se ei ole meidän, ei tulevien kollegoidemme eikä varsinkaan potilaidemme etu. Tarvitsemme erityisesti laadukasta kansainvälistä yhteistyötä. Silti, vaikka emme heti kättelyssä luottaisikaan vieraiden apuun, meillä olisi hyvät mahdollisuudet

Tarvitsemme erityisesti laadukasta kansainvälistä yhteistyötä.

hyödyntää omia yhtenäisiä ja korkeatasoisia hoitokäytäntöjämme myös perinteisessä anestesiologisessa tutkimuksessa.

SSAI:n tutkimustoimikunta arvioi taas lähi-viikkoina skandinaavista tutkimushankkeita. Rahaa jaetaan kahden vuoden välein, seuraavaksi ensi kesänä Reykjavikissa. Tutkimusyhteistyö yli rajojen on rahan jaon painava kriteeri. Vuoden 2017 SSAI-kokous järjestetään Lundissa, Ruotsissa. Ehkä siellä jo tuetaan myös suomalaista anestesiologitutkimusta? Verkot veteen, unohtakaa Suomenlinnan kivitalut ja Augustin Ehrensverd! ■